

בין הסורגים, כמו חיות בקירקס. אנחנו הפרקן של האסירים." דליה. שהיתה אבא לשלושה ילדים לפני שהפכה קוקסיגל, מוסיפה: "לסוניה יש גוף נשי משגע עם חזה נהדר ושיער יפה והיא אשה לכל דבר. איך אפשר לזרוק דבר כזה לגברים בכלא, הרי זה כמו כיבשה בין זאבים. ברגע שהיא תצא לאוכל, או לשירותים, או למסדרון, אין לה ביטחון על חייה. אין מנוחה לרגע, יגיעו אליה לכל מקום שתהיה בו, בכל הדרכים. אם תסרב, תהיה קורבן לסכינים. בשלב ראשון תיכנס לדיכאון נפשי. אין לה את האופור והתלבושות היפות שהם ההגנה שלה. הלבישו עליה מין סרבלי גברי. הבידוד עצמו משפיע, והיא פשוט תתאבד. חייבים להוציא אותה משם."

צורתם יוצאת הדופן של הקוקסיגלים, מושכת תשומת לב בכל מקום. אפילו במקום שנראה לכאורה מוגן — בית המישפט — אין להם מנוחה. "בבית

בליחה

לובשת זלמן שושי בגדי אשה וחובשת פי. אה. כאשה היא מושכת תשומת לב רבה.

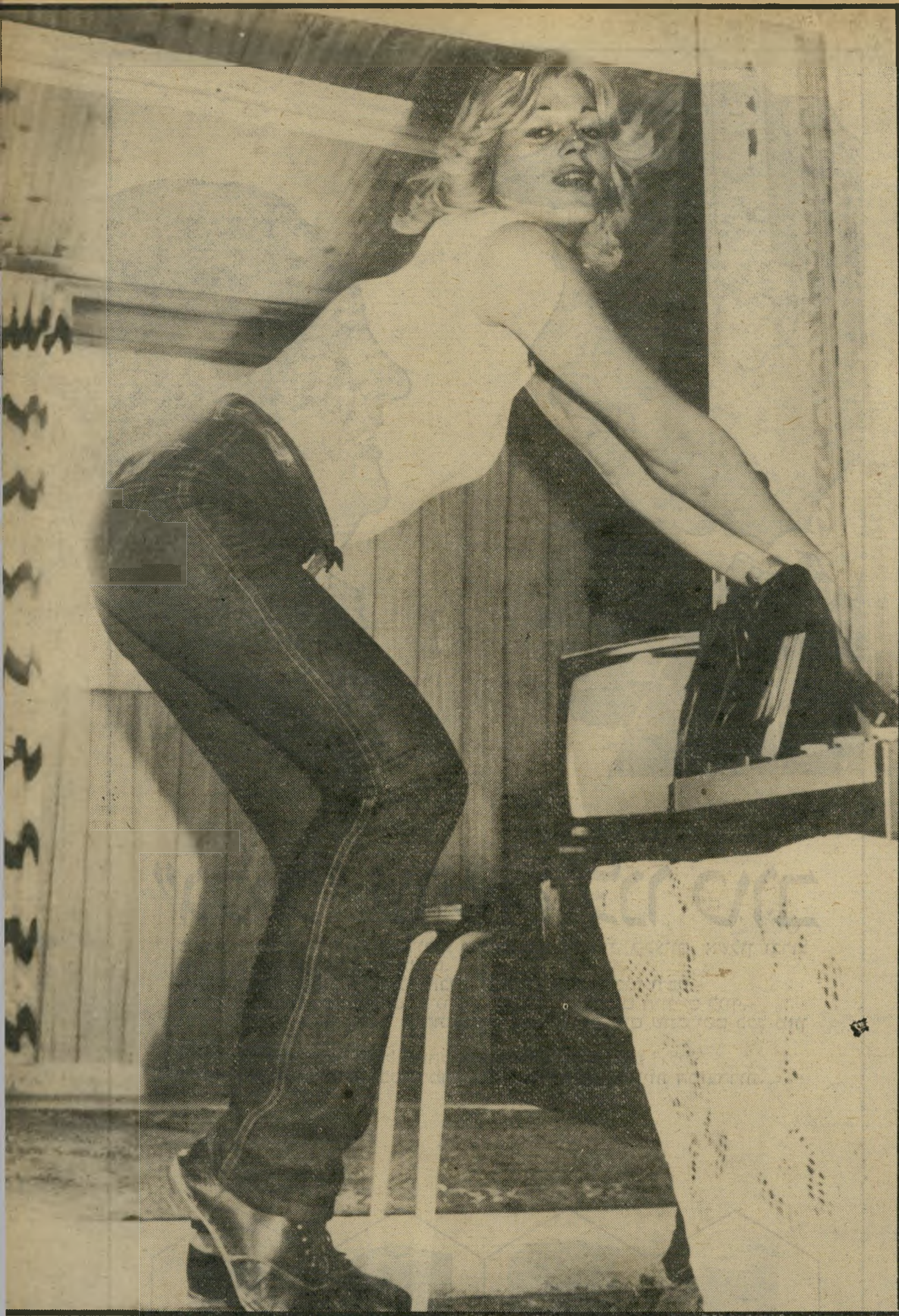
המישפט האולם מלא מפה לפה, אומרת איריס, "כולם רצים להסתכל עלינו כמו על קופים בקירקס. אפילו ילדים בתיכון באים ומסתכלים וצוחקים, ואף שופט לא טרח אף פעם להוציא אותם מן האולם."

„אני נאלצת לעבוד בזנות"

ה וויכוח, ההתרגשות והחשיפה לי פני אנשים מבחוץ, מביאים את איריס לבכי, ובגילוי לב מדהים היא אומרת בהתרגשות: "אני יצור עדין, בניגוד למה שאנשים חושבים, אני רגישה יותר, בגלל הבעיה המיוחדת שלי. אני כל הזמן נתונה להתעללויות בכלא, אם לא תהיה לי עזרה אני אתאבד. איך אפשר לשבת בבידוד כמו חיה? אנחנו לא פושעות, רק עובדות למחייטנו. איננו מויקות לאף אחד. אנחנו עושות את עבודותינו בשקט ולא מטרידות איש. החוק החדש הורג אותנו. אנחנו נשים עם לב זהב, שאהבות לעזור לזולת, מדוע מתעללים בנו ככה? מאז מאסרה של סוניה אני פוחדת פחד איום, כי אני גלשה מאוד. אם יכניסו אותי לכלא כאילו גורים עלי דין מוות."

עד כמה חשובה להן הנשיות, מוכיחה דליה, שנולדה גבר ובתנאים ובחברה שבהם חיה נאלצה להתחתן וללדת ילדים כגבר, כמוכר, כשיצאה לעולם והגיעה לעצמאות נפשית, הבינה שהיא רוצה להיות אשה, ויתרה על ילדיה ומשפחתה, עברה שינוי בגופה, הפכה אישה, למרות כל ההתנכלויות מצד סביבתה, החלה לעבוד בזנות עלימנת לממן את ניתוחיה ולפרנס את ילדיה, "הנשיות שלי זה הדבר הכי חשוב לי, נולדתי בטעות גבר, והחלטתי לתקן את הפגם הזה בכוחות עצמי. הייתי מוכנה להקריב הכל בשביל להגיע לי זהותי העצמית. אם ישלחו אותי לכלא גם גברים לא אוכל לעמוד בזה. ברחוב אני מקבלת מכות, אבל אף פעם לא מחזירה, כי מיד ישלחו אותי לכלא ויא שמו אותי באופן סיבועי. לכן אני סובלת הכל בשקט."

מרלין, המושכת תשומת לב בגלל צורתה החתיכה, נעצרת לעיתים קרובות עלידי

סוף לגברים בכלא

כלא. גופה של מרלין הוא גוף אישה משגע.

תשמש מרלין אם תישלח לי

לסכנה האורבת לי בכלא הגברים, אומרת מרלין, "אפילו אם ישימו אותי בתא בודד, תמיד יגיעו אלי. אנחנו המיזרון והחשיש של האסירים, אין לנו כוח להתנגד בגלל זריקות ההורמונים."

מטר עם חמש מיטות ברזל, הלון בגודל של קופסת סיגריות, אין אוויר לנשום, מהשמיכות נודף ריח חזק של ליזול, ביתר השימוש בחדר הוא ללא אסלה, לטיולים אין מוציאים אותם, אפילו מחבלים זוכים לטיול אחד ביום באוויר, אבל היחס אליהם הוא כאל אנשים בשפל המדרגה, יותר גרוע מחיות.

"בית הסוהר זה לא אוניברסיטה להומור סקסואלים, וזה לא יחזור למוטב שום קוקסיגל לחיים נורמליים," טוען זלמן שושי, "העונש הוא רק עינוי נפש מיותר לקוקסיגל, החי בפחד מתמיד. אם אני רוצה, או שווד, אני אקבל עלי את הדין, אבל אם אני מוכר את גופי למחייטי, כי אין לי מיקצוע אחר, מפני שהחברה לא מקבלת יצורים כמוני לעבודה נורמלית."

אני מוכר את גופי כדי לא לשדוד ולא לגנוב ולא לרצוח וקנות.

"חייבים לבנות לקוקסיגלים כלא מיוחד, אנחנו ציבור גדול, שהולך ומתרבה בכל יום."

חברת הכנסת שולמית אלוני הודיעה לעצם הרעיון שכלאו קוקסיגל, "הצעתי בזמנו את ביטול הסעיף הפלילי, הרואה בהומוסקסואלים עבירה פלילית. לקחת אנשים מסכנים כמו קוקסיגלים ובמקום להתייחס אליהם בסובלנות, כולאים אותם ומפקירים אותם להתעללויות מיניות של אסירים בוטליים. אני אגיש שאילתה על כך בכנסת, ואבדוק כל דרך אפשרית למנוע התעללות בהם בכלא. כן אבקש עבור סוניה חנינה ותנאי מאסר הוגנים."

נירה גל